

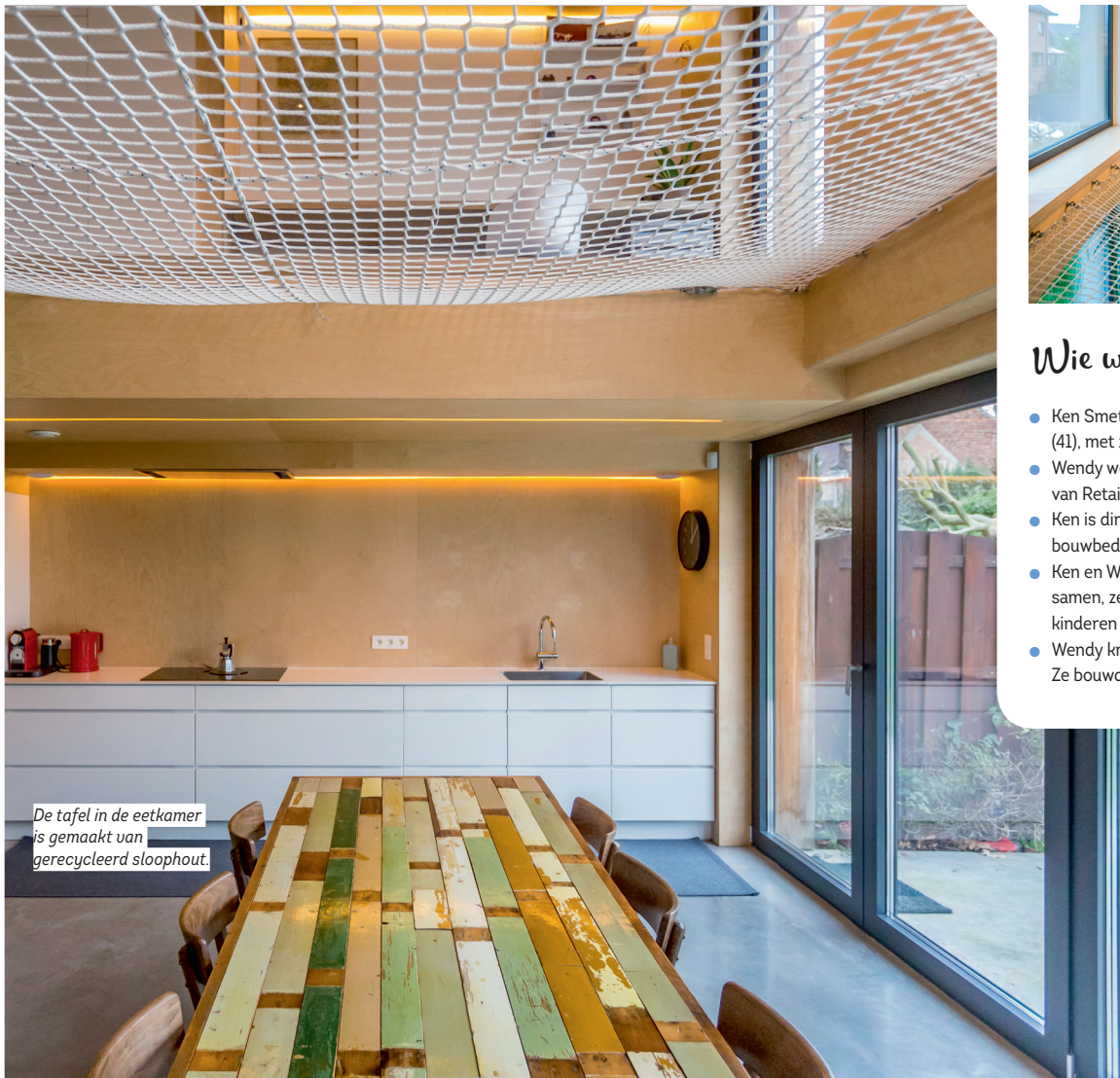
Ken en Wendy houden van natuurlijke materialen. Door het hele huis zie je hout en beton.

Met speelse toetsen wordt het huis een thuis.

Op deze oude schoolbank zit zoon Jef vaak uren te tekenen, met zijn lat in de aanslag.

De tafel in de eetkamer is gemaakt van gerecycleerd sloophout.

Wie woont hier?

- Ken Smet (40) en Wendy Vanderveken (41), met zonen Bob (10) en Jef (8).
- Wendy werkt op de marketingafdeling van Retail Partners Colruyt Group.
- Ken is directeur der werken bij bouwbedrijf Willemen Construct.
- Ken en Wendy zijn bijna twaalf jaar samen, ze trouwden in 2017 mét de kinderen erbij.
- Wendy kreeg de grond van haar ouders. Ze bouwden het huis samen in 2014.

Lekker actief in een passiefhuis

Heerlijk vinden Ken en Wendy het, zo'n passiefhuis waar je haast nooit de verwarming hoeft op te zetten. Hun strakke woning in Strombeek voelt sowieso erg warm aan, dankzij speelse toetsen en een heus vangnet.

TEKST: BARBARA DE CONINCK II FOTO'S: TIM DE BACKER

Een vangnet? Ja, een vangnet. Als je binnenkomt in het huis van Ken, Wendy en zonen Bob en Jef kun je er niet naast kijken. Het eerste wat je ziet als je in de eetkamer slash keuken staat, is het immense net boven je hoofd. “Dat net wordt in de bouw gebruikt als arbeiders op grote hoogte werken en ze zich niet goed kunnen beveiligen”, legt Ken uit. “Ken kende het al van zijn werk in de bouw, maar we zagen het voor de eerste keer in een gebouw in een hotel in Berlijn: Hotel Michelberger”, vult Wendy aan. “We waren daar op citytrip en vonden het een superleuk idee: een mezzanine met een net. Het maakt ons huis helemaal open. Als ik vanuit de keuken naar boven roep dat het eten klaar is, kunnen ze niet zeggen dat ze me niet gehoord hebben.” (lacht) “En het is superveilig, hoor”, stelt Ken

ons gerust. “Het net kan zeker 1.500 kilogram aan. Je kunt er dus zelfs met enkele volwassenen in liggen. Je zou onze jongens in het net moeten zien springen en voetballen. Er ligt altijd wel iets van speelgoed op. Het is het ideale chillplekje.”

OH ZO ZUINIG

“Eigenlijk hadden we nooit gedacht om zelf te bouwen”, vertelt Wendy. “Maar ik heb deze grond gekregen van mijn ouders, dan zou je gek zijn om hem niet te gebruiken. Als we zelf bouwden, wilden we dat wel op een klimaatvriendelijke en energiezuinige manier doen. Denc!-Studio, het architectenbureau waarmee we werkten, stelde meteen voor om voor een passiefwoning te gaan.” “Eerlijk, wij waren eerst een beetje terughoudend, want vijf jaar geleden hoorde je nog gekke

Het koppel houdt van kleine speelse elementen, zoals de kleuren op deze kast.

Voor het huis ligt een afgesloten fietsstalling.

verhalen over passiehuizen”, lacht Ken. “Dat je geen grote ramen op de noordkant kon zetten, bijvoorbeeld, of dat je nooit een deur mocht openzetten. Maar Dencl-Studio is een echte pionier op het vlak van passiehuizen. Door de systeem-D-ventilatie wordt ons huis voortdurend verlucht en hebben we amper verwarming nodig. Als we ze twee keer per jaar opzetten, zal het veel zijn. Zelfs als het vriest, is het binen makkelijk 23 graden. Nochtans hebben wij dus wél heel grote ramen, waardoor het licht zalig binnenstroomt.”

NATUURLIJK EN WARM

“We houden van natuurlijke materialen”, vertelt Wendy. “Daarom zie je veel hout en beton. Ik had schrik dat het beton koud zou zijn, maar dat is het totaál niet. Niets leukers dan er op blote voeten op rond te lopen. In het begin was er wel sprake van ‘betonstress’. Als er iemand op morste, schoten we in paniek. Beton slurpt vuil op en krijgt zo vlekken. Ondertussen noemen we dat ‘patine’.” (lacht) Het beton en hout zorgen voor de strakke look waar Ken en Wendy grote fan van zijn. Haast alle kasten zijn op maat gemaakt... Of niet? “Dat lijkt zo,” legt Ken uit, “maar eigenlijk zijn dat Ikeakasten. Nadien lieten we ze door een schrijnwerker omkaderen in multiplex. Op die manier konden we ook alle buizen van ons ventilatiesysteem netjes wegwerken, zonder ons blauw te betalen.” Er is duidelijk over nagedacht, over de inrichting én de opbergruimte. Laat je bijvoorbeeld niet bedotten door de strakke inrichting van de *master bedroom*: achter de wanden zit heel wat bergruimte verstopt. “Als je geen garage, kelder of zolder hebt, moet je creatief zijn. De

‘In de woonkamer staat een oude schoolbank, die mijn papa ergens op de kop wist te tikken. Jef zit daar vaak uren aan te tekenen, met zijn lat in de aanslag. Hij is al even bezeten van huizen en architectuur als zijn papa.’

gordijnen die overdag de kleerkast netjes verbergen, kunnen we ’s nachts voor het grote raam in de slaapkamer trekken”, vertelt Ken. “Van mij zouden die gordijnen zelfs ’s nachts mogen openblijven”, gaat Wendy verder. “Ik vind het fantastisch om wakker te worden met zo’n mooi zicht op Brussel. Bij helder weer kun je het Atomium zien liggen.” Ook buiten is er slimme opbergruimte. Voor het huis heeft de architect een afgesloten fietsenstalling ontworpen. “Dat je je fiets meteen veilig kunt wegzetten, is echt handig.”

MAG HET WAT SPEELS ZIJN?

“Dat we van een strak interieur houden, betekent niet dat het niet speels mag zijn”, zegt Wendy. “Ik hou wel van een rommelhoekje en wat kleur hier en daar. Voor de verlichting boven het net hingen we verschillende Muuto-lampen samen. Dat doe je makkelijk zelf en ziet er extra

vrolijk uit. In de woonkamer staat een oude schoolbank, die mijn papa ergens op de kop wist te tikken. Jef zit daar vaak uren aan te tekenen, met zijn lat in de aanslag. Hij is al even bezeten van huizen en architectuur als zijn papa. (lacht) Voor de kapstokken in de gang vonden we dan weer inspiratie bij de hobby van Bob. Omdat die graag aan muurklimmen doet, hingen we er klimhaken. Hij kwam ook zelf met het idee om die ook aan z’n hoogslaper te hangen. Voor de kast op de overloop mocht Bob kiezen hoe we ze zouden schilderen. Niet de perfecte kleurencombinatie, maar hij is er trots op. Voor de tuin had Ken dan weer een geweldig idee voor de jongens: de hoop grond van de bouwwerken, hebben we gewoon laten liggen. Ken stak er een rioleringsbuis in, en voilà: hun eigen speelberg.” “Ik zou willen zeggen dat we de tafel in de eetkamer zelf getimmerd of geschilderd hebben, ➊

maar helaas”, lacht Wendy. “Door het feit dat ze van gerecycleerd sloophout gemaakt is, heeft ze wel een verhaal. Het kastje in de eetkamer hebben we wél zelf gepimpt. We hebben het geërfd van Kens opa, die een hobby-schrijnwerker was en er al zijn vijzen en schroeven in bewaarde. In de verfwinkel haalden we een stapel staalkaartjes en die stopten we in de openingen vooraan. Instant kleur! De stoelen rond de tafel zijn ook erfstukken. Die komen uit het café dat mijn oma vroeger openhield, ‘Bij Rosa’.” Nog een toffe vondst: de bodembedekker in de voortuin. Geen groene planten, geen donkerbruine schors, wel roodbruine scherven. “Dat zijn oude dakpannen van de boerderij van Wendy’s familie, die we kapotgeslagen hebben.” Het geeft hun moderne woning, die er sowieso uitspringt in een straat vol klassieke bel-etages, nog meer cachet.

DETAILS, DETAILS, DETAILS...

“We hangen niet veel op in ons huis, het moet echt iets betekenen”, zegt Wendy. “De gigantische foto boven het net vonden we er perfect passen, natuurlijk door het net, maar vooral ook de boodschap van samenhang die hij uitstraalt. En de kaart van Brussel móest hier ergens hangen, als een reminder aan onze fijne tijd op ons appartementje in Schaarbeek.” “We blijven Brusselofielen”, vult Ken aan. “Ook in Strombeek. Het schilderij aan de trap kreeg ik van mijn opa. Het is van Felix De Boeck, een vriend van hem, en heeft jaren bij mijn grootouders thuis gehangen.” Ken en Wendy hechten ook veel belang aan details. Kom je ooit bij hen over de vloer, kijk dan in het kleinste kamertje zeker naar het schuine lampje... “Haha, voor mij is dat de enige juiste manier”, vertelt Ken. “Dat kán niet recht hangen, maar moet perfect de lijn van de wand volgen. Beroepsmisvorming zeker?” ■

Boven de eetkamer hangt een heus vangnet. Dat idee pikten ze op in een hotel in Berlijn.

Ken en Wendy hebben oog voor detail. Zoals bij de rugzakken van zonen Bob en Jef.

De hoop grond van de bouwwerken bleef gewoon liggen. Hij is nu een speelheuvel voor de jongens.

